

Harhakuvia
Tarinoita viktoriaanisesta Englannista

Amanda Aalto

Marhakuvia
Tarinoita viktoriaanisesta Englannista

Amanda Aalto

Lappeenrannassa 2022

© Amanda Aalto

Kannen ulkoasu: Amanda Aalto

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6795-5

Kunnes kuolema meidät yhdistää

I

Kun muutimme mieheni kanssa kymmenen vuotta sitten tähän Pohjois-Lontoossa sijaitsevaan taloon, en olisi ikinä voinut kuvitella mielessäni niitä tapahtumia, joihin tuo päätös minut johdattaisi. Olimme juuri menneet naimisiin, saaneet iloisen uutisen perheenisäyksestä ja sen innoittamana valinneet tarkoin rakkautemme pesän, jossa toivoimme viettävämme loppuelämämme päivät onnellisina. Kunpa vain olisin tiennyt kuinka naiiveja nuo kuvitelmani tuolloin vielä olivat.

Carl, mieheni, joutui pian muuttamisemme jälkeen matkustamaan Skotlantiin työasioissa. Hän oli silloin nuori ja kunnianhimoinen lakimies ja teki töitä isälleni, joten hän tuskin koskaan kieltäytyi mistään työtehtävästä vaikkakin sen ajoitus olisi ollut huono tai tehtävä muuten vain epämiellyttävä (olen kuullut että lakimiehet joutuvat toisinaan käsittelemään varsin ikäviä asioita, mutta kuuluuhan se tietysti heidän työnkuvaansa).

Oli heinäkuun loppu vuonna 1897. Olin lääkärimme mukaan kolmatta kuukautta raskaana, joten ajoitus Carlin matkustamiselle oli suotuisampi kuin jos raskauteni olisi ollut jo pidemmällä. Alunperin hänen oli tarkoitus olla poissa kaksi viikkoa, joka kuulosti sillä hetkellä minusta kohtuulliselta. Jos olisin tiennyt minkäläisten asioiden keskelle hän minut jätti, en olisi ikinä antanut hänen lähteä. Hän olisi pysynyt vierelläni ja tuskin ne kauheudet, jotka jouduin nyt kohtaamaan yksin, olisivat ikinä uskaltaneet koskettaa minua.

Kolmikerroksinen talomme sijaitsi aivan kadun päässä, jonka takana avautui vanha hautausmaa, joka oli suurimmaksi osaksi raunioitunut. Tuskin kukaan oli käynyt paikalla vuosikymmeniin ja se kasvoi siellä täällä pitkää heinää, rikkaruohoja, pensaita ja villiruusua. En ollut kovinkaan innostunut kun olin kuullut asiasta, mutta koska talomme oli ollut muuten juuri sitä mitä olimme halunneet, olin päättänyt niellä sen inhottavan tosiasian että naapurustossamme oli vuosisatoja vanha kalmisto. Sillä mitäpä kuolleet välittäisivät meistä kun emme mekään niinkään välittäneet heistä, ajattelin – mutta Carlin lähtöpäivää seuranneet tapahtumat osoittivat minulle kuitenkin kuinka väärässä olinkaan ollut.

Kaikki alkoi siitä kun Carl oli ollut poissa kaksi päivää. Olin talossa kahden palvelijattaremme kanssa, joista toinen heistä oli sairastunut äkillisesti jonkinlaiseen flunssaan. Hänen kasvonsa olivat kalpeat ja tulikuumat, joten olin pyytänyt toista palvelijattaramme katsomaan hänen peräänsä niin, ettei kuume pääsisi nousemaan entisestään. Pystyin kuitenkin pääosin pitämään huolen itsestäni, olinhan aina ollut tunnettu juurikin itsenäisyydestäni, joka ei ole ehkä niin ominaista minun aikakauteni naisille (joskin olen kuullut että Yhdysvalloissa äänestetään ehkä pian naisten oikeudesta äänestää vaaleissa! Kuinka edistyksellistä.)

Sinä yönä kuu oli täysi ja muutenkin harvinaisen suuren näköinen. Se paistoi suoraan makuuhuoneeni ikkunasta lattialle, värjäten sen hopeisella valollaan ja pitäen minut hereillä pitkälle yöhön. Olin usein aikaisemminkin kärsinyt tästä taikauskoisten mainitsemasta *kuuhulluudesta* ja sain harvoin nukuttua yöni kun kuu oli täysi. Tuo yö ei ollut mikään poikkeus. Makasin valveilla aamuyön tunneille, jonka jälkeen minun on kuitenkin täytynyt nukahtaa tai

vaipua ainakin jonkinlaiseen horrostilaan. Muistan, että uneni olivat harvinaisen sekavia ja minun oli vaikeaa saada niistä kiinni, mutta että yksi unistani oli selkeä ja se oli jollain tavalla kammottava siksi, koska minusta tuntui että olin hereillä ja näin kaiken omin silmin.

Unessani heräsin makuuhuoneestani ja huomasin, että kuu paistoi yhä löyhästi makuuhuoneeni ikkunasta sisään. Sitten tunsin jonkun toisen henkilön läsnäolon huoneessani ja kun käänsin katseeni uudestaan kohti ikkunaa, huomasin siellä nyt jonkinlaisen naisen hahmon, joka seiso i valkoisten verhojeni takana pää painuksissa ja ilmeisesti nyyhkytti. Kokemus oli hyvin todentuntuinen, joten voitte varmasti kuvitella kuinka järkyttynyt olin tämän nähdessäni. Pakotin itseni silti nousemaan ylös vuoteestani ja lähdin kulkemaan kohti tuota epämääräistä tunkeilijaa, mutta sitten minä heräsin. Samassa nousin ylös sängystäni ja kuljin uudestaan ikkunan luokse, huomaten pian (onnekseni) ettei siellä ollut ketään. Olin ilmeisesti nähnyt vain jonkinlaista painajaista, vaikkakin se oli tuntunut harvinaisen todelliselta. Ajatus näyn epätodellisuudesta lohdutti minua hieman aamuyön hämärässä ja seuraavan päivän tapahtumat saivat minut unohtamaan tapahtuneen lähes kokonaan.

Oudot uneni jatkuivat kuitenkin seuraavina öinä, joiden jälkeen toinen palvelijattarista kertoi nähneensä naisen hahmon seisovan takapihallamme yhtenä noista öistä. Hän vaikutti hyvin varmalta kun kysyin häneltä asiasta uudestaan.

»Kyllä rouva, minä tiedän mitä minä näin. En ensin halunnut huolestuttaa teitä asialla, mutta sitten ajattelin että kun herra Carl ei ole täällä, niin teidän tulisi ehkä tietää asiasta.« hän sanoi ja kuulosti aidosti huolestuneelta.

Hänen sanansa muistuttivat taas mieleeni sen todentuntuisen

unen, jonka olin nähnyt eräänä noista öistä sekä ne hyvin samankaltaiset unet, joita olin nähnyt sitä seuraavina öinä.

»Ja olet aivan varma siitä, että pihalla todellakin seisoi joku?» kysyin häneltä vielä kerran vain ollakseni täysin varma asiasta.

»Kyllä rouva Fletcher, olen siitä aivan varma. Näin siellä naisen, joka oli pukeutunut mustaan viittaan, mutta kun katsoin uudestaan ulos ikkunasta hän oli poissa.«

Ajatus kylmäsi minua. Onnistuin kuitenkin karkottamaan menneiden öideni levottomuuden pitkillä kävelyillä lähellämme sijaitsevassa puistossa, jonne muutkin nuoret äidit ja lapsiperheet kokoontuivat viettämään kauniita kesäpäiviä. Auringon kultaissa valossa uneni tuntuivat hupsuilta ja mietin miksi olin ollut niin peloissani asiasta, jota ei ollut oikeasti tapahtunut. Mietin myös palvelijattaremme kertomusta ja tulin siihen tulokseen, että hänkin oli ehkä saattanut saada saman taudin kuin toinen heistä ja nähnyt kuumehoureissaan näyn, jota luuli oikeaksi. Se oli ainoa järkevä selitys asialle ja yhtäkkiä kaikki tuntui mielessäni hyvin selkeältä. Kuukin oli jo pienemässä, joten voisin taas nukkua yöni hyvin ja levollisesti.

Mutta seuraavana yönä nainen palasi. Nukahdin hieman aiemmin kuin edellisenä yönä ja nukuin sikeästi, joskin uneni olivat toisinaan rauhattomia. Jossain vaiheessa aamuyöllä havahduin uneen, joka alkoi samalla tavalla minun herätessä sängyssäni ja avatessani silmäni. Tällä kertaa minut valtasi suuri kauhu, sillä nyt näin että sänkyni jalkopäässä seisoi jokin tumma hahmo, joka oli selkä minuun päin pää painuksissa ja nyyhkytti. Tämä henkilö oli pukeutunut pitkään mustaan samettiviittaan ja hänen siro olomuotonsa antoi

ymmärtää hänen olevan nainen. En olisi osannut sanoa olivatko naisen hiukset tummat vai vaaleat, koska sitten heräsin taas litimätkänä sängystäni ja pulssini niin korkeana kuin olisin noussut sata rappusta. Päilyilin äkkiä ympärilleni makuuhuoneeseen, mutta se oli ennallaan eikä missään ollut taaskaan merkkiäkään kenestäkään tunkeilijasta eikä mikään olisi sillä hetkellä voinut kohentaa oloani enempää. Sytytin muutaman kynttilän ja palasin takaisin sänkyyni, osaamatta kuitenkaan nukahtaa uudestaan.

Seuraavana aamuna tapasin kummatkin palvelijattaristani, jotka vaikuttivat kumpikin olevan jokseenkin tuottuneita.

»Näimme naisen taas takapihalla viimeyönä, rouva Fletcher.« toinen heistä, aiemmin sairaana ollut, sanoi sitten. En ollut uskoa korviani. Samassa edellisyytenä kokemani kauhut muistui mieleeni ja saivat minut lamaantumaan hetkellisesti.

»Rouva?« toinen heistä kysyi huolestuneena.

»Näytätte hieman huonovointiselta.« tämä sanoi.

Vakuuttelin kummallekin, että olin kunnossa ja että kyseessä oli vain useampi uneton yö ja liian vähän ulkoilua. Sen jälkeen suuntasin askeleeni taas tapani mukaan puistoon, joka kohensi mielialaani ainakin hetkellisesti. Kävellessäni sen mutkittavia katuja mietin, mitä minulle oli oikein tapahtumassa. Mitä nuo kummalliset unet oikein tarkoittivat? Olinko tulossa hulluksi? Vai johtuiko kaikki vain siitä, että ikävöin Carlia ja mieleni oli siksi alkanut tehdä minulle kepposia? Siitä kaiken täytyi johtua. Oli miten oli, asialle löytyisi jokin täysin tavallinen selitys ja jos en saisi nukuttua seuraavanakaan yönä hyvin, kutsuisin paikalle lääkärin ja pyytäisin häneltä unilääkettä.

Seuraava ilta saapui viipyillen. Olin jo valmiiksi jättänyt muutaman kynttilän palamaan sen varalta, jos jokin noista kauheista unista palaisi vainoamaan minua. Makasin valveilla pitkään tuijottaen kattoa ja peläten nukahtamista tai ennemminkin niitä kauheuksia, joita uni saattaisi tuoda mukanaan. Minun on kuitenkin täytyntä nukahtaa jossain vaiheessa, sillä pian huomasin näkeväni taas tuota samanlaista kauheaa unta kuin aiemminkin kerroilla.

Paitsi että tällä kertaa olin aivan hereillä.

Kun avasin silmäni, näin kynttilänvalossa saman mustan hahmon sänkyni jalkopäässä, nyyhkyttävän selkä minuun päin. Yritin herättää itseäni useampaan kertaan ennen kuin ymmärsin olevani jo hereillä.

»Mene pois!« huusin tuolle mustalle hahmolle keuhkojeni täydeltä.

Samassa sanoinkuvaamaton paniikki valtasi minut ja ryntäsin pois huoneestani kynttilä kädessäni. Huutoni oli ilmeisesti herättänyt kummatkin palvelijattareni, sillä tapasin heidät pian rappukäytävässä. He näyttivät olevan hyvin huolissaan siitä, mitä juuri oli tapahtunut.

»Rouva!« he sanoivat kun lyyhistyin jonkinlaisen paniikin saattamana istumaan rappusille.

»Rouva, luojan tähden! Mitä on oikein tapahtunut?« toinen heistä kysyi ja kyyristyi luokseni.

»Kertokaa meille! On vaarallista vauvanne kannalta, että olette saattaneet itsenne tällaiseen tilaan.«

Yritin kasata itseni ja hengittää syvään.

»Joku oli äsken minun huoneessani!« sain sitten sanottua ja samassa kumpikin heistä ryntäsi makuuhuoneeseeni. He tutkivat

jokaikaisen nurkan, komeron ja katsoivat myös verhojen takaa ja sängyn alta vain todeten, ettei huoneessa ollut merkkiäkään kenestäkään muusta henkilöstä.

»Se nainen, jonka olette nähneet pihalla aiemmin, oletteko nähneet häntä siellä tänään?« kysyin heiltä, mutta he kummatkin vain pyörittelivät päätään.

»Emme, rouva. Emme ole nähneet pihalla ketään. Ehkä teillä on vain ikävä herra Carlia. Tulkaa, keitän teille hieman kamomillateetä.« toinen naisista sanoi ja laskeuduin sitten hiljalleen heidän kanssaan alakertaan. Mikään ei olisi saanut minua palamaan takaisin makuuhuoneeseeni yksin, ei ennen kuin aamu sarastaisi ja aurinko valaisisi ne synkät varjot, jotka olivat sinä yönä minua piinanneet.

Valvoin palvelijattarieni kanssa aamuun, jonka jälkeen lähetin sanan lääkärille siitä, että halusin nähdä hänet mahdollisimman pian. Lääkäri saapuikin kahden aikaan iltapäivällä ja tutki minut kauttaaltaan tullen siihen tulokseen, että raskauteni tuoma stressi oli aiheuttanut minulle pahoja unia ja harhanäkyjä.

»Määrään teille lusikallisen laudanumia joka ilta juuri ennen nukkumaan käymistänne, niin moneksi illaksi kuin te sitä tarvitsette. Saatte minulta sitä lisää jos resepti loppuu kesken.« oli lääkäri, harmaahapsinen herrasmies, sanonut ja valanut minuun uutta toivoa siitä, että yöni tulisivat vihdoin taas olemaan rauhalliset.

Näiden tietojen piristämänä kävelinkin saman tien apteekkiin ja hain sieltä lääkkeen, joka tulisi turvaamaan seuraavien öideni unet kunnes Carl palaisi takaisin kotiin. Laskin mielessäni ettei siihen menisi enää montaakaan yötä ja sitten asiat olisivat taas kuin ne olivat

olleet aiemmin ennen hänen lähtöään.

Apteekissa käymiseni jälkeen vierailin vielä puistossa sekä nautin iltapäiväteen talomme takapihalla palvelijattariemme kanssa. Päivä oli kaikin puolin kaunis ja se sai minut taas hetkellisesti unohtamaan tuon kammottavan naisen, jonka olin nähnyt huoneessani edellisenä yönä. Kaikki sen päivän turva ja kauneus loi minuun uutta toivoa siitä, että levottomat yönä olivat vihdoinkin ohitse ja että lääkärin määräämä lääke auttaisi minua nukkumaan paremmin tulevina öinä.

Sinä iltana kävin pitkässä kylvyssä, jonka jälkeen pukeuduin puhtaaseen yöpaitaan ja asetin laudanum-purkin huolellisesti yöpöydälleni. Annostelin sitä keittolusikalleni reilusti ja nielaisin annoksen kerralla alas. Se tuntui hieman polttavalta kurkussa, mutta samassa minut valtasi tietynlainen raukeus kuin lääke olisi alkanut toimia saman tien.

Kävin sängylleni makaamaan levollisen yön toivossa, kuten lääkäri oli minua neuvonut tekemään. Katselin makuuhuoneeni kattoa, joka näytti joka hetki sumeammalta ja sitten samassa minusta tuntui siltä, kuin jokin pehmeä aalto olisi kulkenut ylitseni ja sen kautta minä vaivuin syvään uneen. Tällä kertaa uneni olivat sysimustia ja kauttaaltaan tyhjiä aina yön viimeitunneille saakka. Silloin havahduin taas tuohon samankaltaiseen uneen, joka alkoi siitä kun avasin silmäni ja huomasin, ettei aamu ollut vielä sarastanut. Pelkäsin näkeväni tumman hahmon sänkyni jalkopäädyssä, mutta sen sijaan huomasin jonkin pienemmän hahmon huoneeni varjoissa, joka näytti olevansa osittain sotkeutuneena verhoihini. Huoneessa oli yhä hämärää, mutta näin yhä pienevän kuun valon, joka paistoi kalpeana jostain hahmon takaa. Tämä hahmo kammotti minua huomattavasti vähemmän ja kun

siristelin silmiäni, huomasin hänen olevan tummiin pukeutunut tyttölapsi.

»Miten ihmeessä hän oli päässyt huoneeseeni?« mietin laudanumin tainnuttamana. Kuulin että lapsi hyräili jotain vanhaa kehtolaulua ja samassa näin myös että hänellä oli sylissään jotain. Nukke. Pieni resuinen ja likainen nukke. Nousin hitaasti sängystäni ja lähdin sitten kulkemaan tyttöä kohti, mutta samassa hän katosi huoneesta kuin tuhka tuuleen.

Ja sitten minä heräsin. Hieman vähemmän kauhistuneena, mutta ehdottomasti hämmentyneenä. Ilmeisesti lääkärin antama lääke toimi, sillä sen avulla uneni oli muuttunut vähemmän pelottavaksi. Kammottavasta naisesta oli tullut pieni tyttö, enkä uskonut että hänen läsnäolonsa vaivaisi minua kovinkaan paljon siihen asti kun Carl saapuisi takaisin kotiin.

Kun sitten aamulla kuljin takaisin alakertaan, toinen palvelijattaristani antoi minulle avaamattoman kirjekuoren, jonka käsiala näytti hyvin tutulta.

»Se tuli juuri, rouva.« hän sanoi hymyillen ja niiaten minulle.

»Kuinka nukuitte viime yönä?« hän kysyi vielä.

Mietin näkemääni unta ja päätin että oli parempi olla mainitsematta asiasta mitään kellekään, sillä uneni ei ollut vaivannut minua yhtä paljon kuin nuo minua aiemmin vaivaamat, kalseammat unet.

»Oikein hyvin.« vastasin ja hymyilin hänelle, joka näytti piristävän häntä entisestään.

»Eli lääkärin määräämä lääke toimii? Miten ihana uutinen, rouva.« hän sanoi aidosti tyytyväisenä ja poistui sitten päivän

askareisiinsa.

Tuijotin kädessäni olevaa kirjettä. Miksi ihmeessä Carl oli lähettänyt minulle kirjeen? Jonkin täytyi olla vinossa, sillä muussa tapauksessa hänen pitäisi saapua kotiin lähipäivinä.

Avasin kirjeen.

Rakas Elizabeth,

Isäsi on pyytänyt minua tutkimaan Herra Doylen tapausta vielä viikon verran, joten joudun valitettavasti olemaan Skotlannissa siihen asti. Toivottavasti kaikki on hyvin uudessa kodissamme ja saamme pian aloittaa yhteisen elämme siellä! Pidä huolta pikkuisestamme.

Rakkaasi,

Carl

Mikään ei olisi voinut laskea mielialaani enempää. Viikko oli tosin lyhyt aika ja olisi turhaa huolestuttaa muutenkin jo niin syvästi välittävää aviomiestäni yöllisillä kokemuksillani, joten päätin purra huulta ja tuplata laudanum-annokseni, jos uneni palaisivat vielä vainoamaan minua.

Menin sinä päivänä kaupungin keskustaan, sillä halusin

hoitaa asioita ja saada sitä kautta mielelleni jonkinlaisen rauhan. Piccadilly Circuksen jatkuva ihmishälinä piristikin minua hetkellisesti. Pysähdyn jopa yhdessä teehuoneessa ja luin päivän sanomalehden, joka muistutti minua siitä, että maailmassa oli vakavampiakin huolia kuin minun toistuvat painajaiseni. Kaikin puolin päiväni sujui siis mutkitta ja se auttoi minua ottamaan edes hieman etäisyyttä öitteni kummallisiin tapahtumiin, joiden toivoin jättävän minut rauhaan lääkärin määräämän laudanumin ansiosta.

Palasin kotiin väsyneenä ja vaikka olisin halunnut torkkua hetken, päätin pysytellä valveilla iltaan asti. Silloin hoidin uudestaan rituaaliksi muodostuneen tapahtumaketjun, johon kuului ensin kamomillatee, lämmin kylpy ja laudanum, jota olin päättänyt ottaa kaksi lusikallista lääkärin määräyksestä huolimatta.

Tällä kertaa uni tuli aiempaa nopeammin. Ensin näin vain lyhyitä unenpätkiä, sekavia kokonaisuuksia, joista oli hyvin vaikeaa saada kiinni. Sitten heräsin yhtäkkiä hengästyneenä kuin jostain kauheasta unesta ja kun avasin silmäni, huomasin tuon tumman naisen hahmon tällä kertaa istuvan vuoteeni jalkopäässä, kasvot poispäin minusta. Nyt huomasin myös, että hänen kasvonsa olivat verhottuna jonkinlaiseen suruhuntuun ja hänen siroista käsistään päättelin hänen olevan suhteellisen nuori, ehkä noin minun ikäiseni. Halusin liikkua tai huutaa, mutten pystynyt tekemään mitään. Laudanum oli tainnuttanut minut täysin ja pystyin vain seuraamaan kauhistuneena niitä kummallisia tapahtumia, mitä makuuhuoneessani sillä hetkellä tapahtui.

Nainen nyhkytti edelleen ja piteli osittain kasvojaan

käsissään. Osa minusta olisi halunnut kysyä tältä kuka hän oli tai mitä hän halusi minusta, mutten pystynyt puhumaan. Samassa nainen kuitenkin kääntyi katsomaan minua ja katosi sitten ylikuonollisen nopeasti näköpiiristäni. Hetken päästä huomasin hänen seisovan taas ikkunan edessä, vetäen sitä hieman auki ja kääntyen sitten katsomaan kohti minua. Näin heikosti hänen sirot piirteensä, hänen kasvojensa melankolian sekä punertavat hiukset, jotka tulvivat nyt ryöppyävinä kiharoina suruhunnun takaa. Samassa hän oli poissa.

Minun oli täytynyt nukahtaa uudestaan, sillä seuraavaksi kun heräsin, aamu oli jo pitkällä. Tunsin vetoa ja kun nousin ylös sängystä, huomasin ikkunani olevan raollaan. Samassa muistin edellisyyteni kokemukset ja järkytyin niin paljon, että kaadoin vahingossa kukkamaljakon takan päältä, joka meni tietenkin rikki. Ääni ilmeisesti säikäytti palvelijattareni, sillä he ryntäsivät salamana huoneeseeni.

»Rouva, onko kaikki hyvin? Mitä tapahtui?« toinen heistä kysyi hädissään ja kulki heti luokseni varmistaakseen, ettei minulle ollut sattunut mitään. Viitoitin hänelle olevani kunnossa.

»Ei ole mitään hätää. Tämä lääkärin määräämä lääke saa minut niin kömpelöksi, etenkin aamuisin.« vakuutin heitä ja naurahdin hieman olevinaan sattumukselleni, vaikkakin mielessäni olin yhä järkyttynyt. Olin varmasti laittanut ikkunan kiinni ennen nukkumaan käymistäni enkä usko että kukaan minun lisäkseni olisi avannut sitä keskellä yötä. Olinko kävellyt unissani? Siitäkö tässä oli kysymys? Vai olinko vain muuttumassa hermoheikoksi nuoreksi naiseksi?

Sinä päivänä minun oli hyvin vaikeaa tuntea itseäni rauhalliseksi. Kävin puistossa, mutta se ei nostanut mielialaani. Olin vakavasti huolissani terveydestäni, pääasiassa mielenterveydestäni,

eikä Carl ilahtuisi lainkaan, jos kuulisi tuoreen morsiamensa näkevän ja kuvittelevan asioita. Sekä oli totta, että jatkuvat huolenaiheet eivät voineet tehdä hyvää meidän vielä syntymättömälle vauvallemme, joten minun täytyisi löytää keino jolla rauhoittaa itseäni.

Seuraavana iltana otin vain yhden lusikallisen lääkärin määräämää laudanumia, sillä en missään nimessä halunnut kokea samaa lamaantumista kuin edellisenä yönä naisen vieraillessa luonani – joskin tiesin sen olleen unta. Siltikään se ei selittänyt sitä, miksi olin herätessäni huomannut ikkunani olevan auki, kun olin aivan varmasti sulkenut sen ennen nukkumaan käymistäni.

Eräs asia noista unistani huolestutti minua kovasti. Nimittäin se seikka, että kaikki nuo uneni olivat tuntuneet hyvin todentuntuisilta ja siltä kuin olisin ollut täysin hereillä niiden tapahtumissa. Se oli saanut minut epäilemään monia asioita sen lisäksi, että ikkunani oli ollut aamulla auki. Mieleni tuntui levottomalta kaiken aikaa ja ajattelin ettei se varmasti ainakaan auttaisi asiaa, joten yritin rauhoitella itseäni muistuttamalla Carlin pikaisesta paluusta ja siitä, että saisimme vihdoinkin aloittaa yhteisen elämämme ja että asiat palaisivat taas ennalleen.

Ei enää painajaisia, ei haamukuvia, ei mitään kammottavaa.

Todellakin. *Haamukuvia*. Niiltä nuo epämääräiset hahmot olivat todellakin tuntuneet – aaveilta, aikojen unohtamilta otuksilta pimeässä. Oliko sellaisia olentoja kuitenkin olemassa? Olin kuullut etenkin lapsena monia aavetarinoita joista olin pitänyt, mutta olin pitänyt niistä juuri siksi koska tiesin etteivät ne voineet olla totta. Ja jos makuuhuoneessani todellakin vieraili aaveita öisin, mitä ne muka haluaisivat minusta? Mietin naisen kasvoja, jotka olin nähnyt haaleina

Harhakuvia - Tarinoita viktoriaanisesta Englannista on tyylilajilleen sekä aikakaudelleen uskollinen teos, joka koostuu viidestä hyytävästä lyhytnovellista. Tarinoissa käsitellään viktoriaanisen kauhukirjallisuuden helmiä, kuten vampirismia, aaveita sekä muita yliluonnollisia ilmiöitä.

Amanda Aalto (s. 1990) on lappeenrantalainen muusikko ja kuva-artesaani. Harhakuvia - Tarinoita viktoriaanisesta Englannista on hänen ensimmäinen painettu teoksensa.

